

Arrest

nr. 241 266 van 21 september 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 oktober 2018 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in functie van bloedverwant in neergaande lijn (bijlage 19*ter*).

Op 26 april 2019, met kennisgeving op 3 mei 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Dit is de bestreden beslissing die de volgende motieven heeft:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/10/2018 werd ingediend door:

Naam: E.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.02.1984

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde C. R. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging in dd. 12/04/2016, 09/11/2016 en 16/06/2017 dewelke dd. 10/10/2016, 4/05/2017 en 15/12/2017, werden geweigerd gezien de referentiepersoon niet beschikte over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

Bestaansmiddelen Belgische referentiepersoon:

• Bewijs van stabiele bestaansmiddelen : attesten van de Federale pensioendienst dd 16/11/2018: IGO voor de maand november 2018: 1118,36, en 7/11/2018: achterstallen (februari 2018 tot en met oktober 2018

Vaste kosten:

• Huisvesting De Sociale huisvestingsmaatschappij ‘De Nieuwe Haard’ te Oudenaarde dd 30/10/2013, Bijvoegsel huurovereenkomst (toetreding betrokkene dd 21/11/2018) Basishuurprijs 302€, na berekening: 210,81€

• Bewijzen van betaalde huur (vaste kosten) door de moeder: van 1/01/2018 tot 7/01/2019: aangepast 347,07€

• Betaalbewijzen gas, elektriciteit en water door de moeder. (Talexus)

• Individuele rekening andere inwonende broer Ismael (Interim)

• Verklaring van de moeder dd 21/01/2019.

Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon een pensioen (IGO) geniet als inkomen.

Echter dit inkomen bedraagt geen 120% van het leefloon. Uit de attesten van de Pensioendienst blijkt dat de Belgische referentiepersoon 1118,36 euro ontvangt.

Gezien de bestaansmiddelen ontoereikend zijn dient te worden overgegaan tot een behoefteanalyse zoals voorgeschreven door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de voorgelegde stukken blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft en hiervoor heden 347,07€ aan huur betaalt. Daarnaast betaalt de referentiepersoon 130 euro per maand aan water, elektriciteit en gas. Er rest dus nog een bedrag van 641,29 euro, waarmee niet alleen de referentiepersoon zelf maar ook betrokkene moet van kunnen leven.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, waarvan de huur wordt aangepast aan het bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat zij zich in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Ook het feit dat de referentiepersoon IGO ontvangt van de pensioendienst getuigt opnieuw van een preciaire situatie. De behoefteanalyse is dus enerzijds reeds gemaakt door de sociale huurmaatschappij en anderzijds door de pensioendienst. DVZ sluit zich dus aan bij deze analyses.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor van derden (inwonende broer). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel zet uiteen wat volgt:

"Middelen

I. Eerste middel : schending van het artikel 40ter en het artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet: van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Volgens verweerder verkeert de Belgische referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie nu zij een sociale huurwoning betreft en IGO ontvangt van de pensioendienst.

Volgens verweerder kan met de loonfiches van de inwonende broer geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

2.

Door verweerder wordt echter in zijn weigeringsbeslissing op een niet afdoende manier gemotiveerd waarom verzoeker en de Belgische referentiepersoon maandelijks niet zouden kunnen leven van een maandelijks restbedrag van 641,29 euro (maandelijks bedrag welke zou resteren na betaling van de maandelijks vaste kosten.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Overigens werd door verweerder bij de berekening van dit restbedrag onterecht geen rekening gehouden met de maandelijks inkomsten van verzoekers inwonende broer (cf. infra).

3.

Dat immers verzoekers broer, I. E. M., met wie verzoeker eveneens samenwoont te (...), ingevolge tewerkstelling ook over inkomsten beschikt en dus bijdraagt in de maandelijks gezinsinkomsten en gezinsuitgaven.

Verzoeker heeft overigens bewijzen van deze inkomsten uit diens tewerkstelling bij zijn aanvraag neergelegd.

Dat derhalve geenszins door verweerder op een afdoende manier werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van de Belgische referentiepersoon verzoeker en haar ander inwonende zoon, I. E. M.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat, nu verzoeker te Ronse samenwoont met zijn moeder, de Belgische referentiepersoon, en zijn broer en heeft aangetoond dat zijn broer eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekers broer wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

4.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, of andere familieleden, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoeker wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden).

Hierin wordt het begrip "beschikken over toereikende bestaansmiddelen" verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

De herkomst van de toereikende bestaansmiddelen in het kader van Richtlijn 90/364

Hoewel Richtlijn 90/364 geen bepalingen bevat betreffende de herkomst van de toereikende bestaansmiddelen van de burgers van de Unie die op grond van deze richtlijn aanspraak maken op het verblijfsrecht, eisen bepaalde lidstaten dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken en aanvaarden zij geen bestaansmiddelen die afkomstig zijn van andere personen dan de echtgenoot of kinderen.

De Commissie meent dat met de eis dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen beschikken of dat deze enkel van de echtgenoot of kinderen afkomstig mogen zijn, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd die in strijd is met de richtlijn, die niet uitsluit dat de toereikende bestaansmiddelen afkomstig zijn van een derde, met name een ouder of ongehuwde partner. Zij heeft in die zin aanmaningsbrieven gestuurd.

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip "beschikken" over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van haar andere zoon, verzoekers broer.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van de tewerkstelling van verzoekers broer, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest dd. 1 maart 2016 nr. 163 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in dit arrest dat de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt."

2.2. De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen uiteen wat volgt over het eerste middel:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet voldoende wordt gemotiveerd waarom hij en de referentiepersoon niet zouden kunnen leven van een maandelijks restbedrag van 641,29€. Hij verwijst verder naar de inkomsten van zijn inwonende broer die eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen en waarmee geen rekening gehouden werd. Hij stelt dat er geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven de Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekers broer.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de aanvrager moet bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

In casu blijkt dat de referentiepersoon over een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) beschikt ten bedrage van 1.118,36€/maand.

Gezien het Bestuur stelde dat die bestaansmiddelen ontoereikend waren, ging zij over tot een behoefteanalyse, conform artikel 42 §1-2° van de Vreemdelingenwet en kwam tot volgende vaststelling:

"Uit de voorgelegde stukken blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft en hiervoor heden 347,07€ aan huur betaalt. Daarnaast betaalt de referentiepersoon 130 euro per maand aan water, elektriciteit en gas. Er rest dus nog een bedrag van 641,29 euro waarmee niet alleen de referentiepersoon zelf maar ook betrokkene moet van kunnen leven.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, waarvan de huur wordt aangepast aan het bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat zij zich in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Ook het feit dat de referentiepersoon IGO ontvangt van de pensioendienst getuigt opnieuw van een preciaire situatie. De behoefteanalyse is dus enerzijds reeds gemaakt door de sociale huurmaatschappij en anderzijds door de pensioendienst. DVZ sluit zich dus aan bij die analyses.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor van derden (inwonende broer). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Waar verzoeker stelt dat het Bestuur niet motiveert waarom hij en de referentiepersoon niet van een restbedrag van 641,29€ zouden kunnen leven, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast bij hem ligt. Hij blijft thans in gebreken met een begin van bewijs, de motivering van het Bestuur te weerleggen dat de referentiepersoon zich in een kwetsbare financiële situatie bevindt en niet allen zij maar oog verzoeker maandelijks met 641,29€ in hun levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker toont evenmin met een begin van bewijs aan dat de referentiepersoon zou kunnen beschikken of beschikt over het naar het inkomen haar andere inwonende zoon.

De Raad van State heeft in verschillende cassatie-arresten gesteld dat dat de bestaansmiddelen wel degelijk afkomstig moeten zijn van de referentiepersoon zelf (RvS nr. 240.164 van 12 december 2017; RvS nr. 230.955 van 23 april 2015 en RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015). Het Bestuur dient derhalve geen rekening te houden met het inkomen van verzoekers broer om te bepalen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het eerste middel is ongegrond."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat bij het maken van de behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van diens broer die ook samenwoont met zijn moeder, zijnde de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker heeft wel degelijk op afdoende wijze aangetoond en stukken bijgebracht om de verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door te voeren op basis van hun gezinsinkomen. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker verschillende loonbrieven bijgebracht van diens broer waaruit blijkt dat hij eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling, waar de verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden. De verwerende partij heeft in het kader van de gezinsuitgaven geen rekening gehouden met de verdeling van de kosten die de referentiepersoon heeft.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer diverse loonbrieven bijbracht van zijn inwonende broer. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon weliswaar de huur en de vaste rekeningen van elektriciteit, gas en water door middel van overschrijvingen betaalde, maar dat deze kosten werden betaald door de mede inwonende broer van verzoeker, zijnde ook een kind van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft een maandelijks pensioen van 1118,36 euro en verklaarde dat de vaste kosten betaald werden door de broer van verzoeker, medeondertekenaar van het huurcontract van de sociale woonst, waar verzoeker samen met moeder en broer woont. Uit de individuele rekeningen van de broer van verzoeker blijkt dat voor de maanden september 2018 tot en met december 2018 de maandelijkse loonuitkeringen schommelen tussen 1044,01 euro en 1915,56 euro. Verder ligt er een bewijs voor dat de broer van verzoeker 548,74 euro voor de periode van 4 januari tot 11 januari 2019 verdiende. Vermits de broer van verzoeker de huurovereenkomst mede ondertekende, is het logisch te verwachten dat deze de kosten van huur, elektriciteit en andere kosten deelt met diens moeder. De broer van verzoeker beschikt over hogere inkomsten dan de moeder. De referentiepersoon heeft dit ook kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de referentiepersoon over inkomsten beschikt. Zij stelt:

“Gezien de bestaansmiddelen ontoereikend zijn dient te worden overgegaan tot een behoefteanalyse zoals voorgeschreven door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de voorgelegde stukken blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft en hiervoor heden 347,07€ aan huur betaalt. Daarnaast betaalt de referentiepersoon 130 euro per maand aan water, elektriciteit en gas. Er rest dus nog een bedrag van 641,29 euro, waarmee niet alleen de referentiepersoon zelf maar ook betrokkene moet van kunnen leven.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, waarvan de huur wordt aangepast aan het bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat zij zich in een kwetsbare financiële situatie verkeert. Ook het feit dat de referentiepersoon IGO ontvangt van de pensioendienst getuigt opnieuw van een precaire situatie. De behoefteanalyse is dus enerzijds reeds gemaakt door de sociale huurmaatschappij en anderzijds door de pensioendienst. DVZ sluit zich dus aan bij deze analyses.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor van derden (inwonende broer). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.(...)"

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij overgaat tot een behoefteanalyse, maar nalaat rekening te houden met de inkomsten van de broer van verzoeker die deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In dit artikel wordt uitdrukkelijk gemeld dat ook voor de behoefteanalyse de bestaansmiddelen van de familieleden in acht moeten worden genomen om te berekenen wat er nodig is om in de behoeften te voorzien.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat zij geen rekening moest houden met de inkomsten van verzoekers broer, maar enkel met die van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich ervan bewust was dat deze broer inwonend was, en ook lag er een huurcontract voor met de naam van verzoekers broer, die medeondertekenaar is.

Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoekers broer eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van verzoekers broer zelf wel mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

In de bestreden beslissing weigert de verwerende partij rekening te houden met de voorgelegde inkomsten van de broer van verzoeker in het maken van de behoefteanalyse: wel integendeel, hij wordt als "een derde" beschouwd. De bestreden beslissing stelt dat de inkomsten van de zoon van de referentiepersoon, ook broer van verzoeker, niet in rekening worden gebracht.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk:

"Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen."

Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.” (eigen onderlijning).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de broer van verzoeker terwijl artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de broer van verzoeker die ook werkt. De loutere verwijzing in de bestreden beslissing dat het feit dat de referentiepersoon een sociale woning betreft, wat getuigt van een kwetsbare financiële situatie, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het tweede middel moet niet worden besproken, nu deze niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN